

Jan Bygstad «Menighetslederens utrustning og liv – i lys av NT»

Når vi skal tale om menighetslederens utrustning og liv, er det mange forskjellige veier man kan gå i et slikt foredrag. Man kunne ta utgangspunkt i pastoralbrevene og deres måte å tale om hvilke krav som stilles til hyrdene. En kunne også ha valgt andre innfallsvinkler. Denne formiddagen kommer jeg til å gå en annen vei, og det vil bli mer som bibeltimens vei. Jeg vil gjerne at vi skal begynne med en ordinasjonstale som vi finner i det nye testamentet. Det er Jesu samtale med Peter i Joh. 21. For dette tror jeg med rette kan kalles som en ordinasjonssamtale og en ordinasjonstale.

15 Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam!

16 Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får!

17 Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!

18 Sannelig, sannelig sier jeg deg: Da du var yngre, bandt du selv opp om deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, skal du rekke ut dine hender, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke vil.

19 Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle ære Gud med. Og da han hadde sagt dette, sier han til ham: Følg meg! (Joh. 21, 15-19)

Det er noe særegent med hele kapittelet i Johannes 21, noe vi får et klart fingerpek om, ikke minst i disse siste ordene til Peter: «Følg meg!» Dette er også de første ord Peter får høre av Herren Jesus når han kalles til disippel og apostel tre til tre og et halvt år tidligere ved Gennesaretsjøen (Matt 4,19). Likesom den gang, da kallet kom i forbindelse med en stor fiskefangst (Luk 5,1 - 11), avsluttes nå også Jesu jordiske samliv med disiplene med en ny fiskefangst – på Jesu ord. Det er likesom begynnelsen og enden møter hverandre, noe som ikke er tilfeldig. Snarere er dette Jesu målbevisste sjelesorg overfor sin disippel. Når Peter nå får høre disse ord av Jesus: «Fø mine lam!», «Vokt mine får!», «Fø mine får!», er dette en fornyelse av og en gjeninnsettelse i apostelembetet. Peter hadde ødelagt sitt kall gjennom fornektelsen av Jesus natt til Langfredag. Jesus sier jo selv uttrykkelig: «Men den som fornekter meg for menneskene, ham skal også jeg fornekte for min Far i himmelen.» (Matt. 10,33) Å fornekte Jesus er dypt alvorlig og Peters fall står på mange måter ikke tilbake for Judas' fall. Det er dog en avgjørende forskjell: Judas går *bort fra* Jesus med sin synd. Peter derimot *kan ikke* la seg skille fra Jesus – tross sin synd.

De tre spørsmålene som Jesus stiller Peter, svarer til at Peter tre ganger fornektet Jesus. Jesu sjelesorg består her i at han på denne måten gjenreiser Peter etter hans dype fall. Dette er noe Peter trenger for sin egen del, – han trenger Jesu sjelesorg.

Det første spørsmålet svarer nøyaktig til Peters ord Skjærtorsdag kveld. Etter at Jesus har forutsagt at de alle ville svike denne natt, svarer Peter: «Om alle *de andre* sviker, så vil i hvert fall ikke jeg» (Matt 26,31 - 33). Nå spør Jesus altså: «Elsker du meg mer *enn disse?*» Setningene svarer

til hverandre idet Peter sammenligner seg med sine meddisipler og mener seg å være mer standhaftig enn dem.

Når Jesus i Getsemane så – trass i alle disiplenes protester – med stor styrke understreker at de vil svike, sier Peter: «Om jeg så må dø med deg, vil jeg ikke svikte». Dette svarer til Jesu andre spørsmål i Joh 21: «Elsker du meg?»

Til sist følger det tredje spørsmålet «Har du meg kjær?» Da bruker Jesus et verb som er meget svakere enn det sterke *agapao* (elske), som han bruker i de to første spørsmålene. Nå bruker han verbet *fileo*, som betyr å ha kjær, være glad i. Med dette setter Jesus spørsmålsteget ved Peters troverdighet: «Kan jeg stole på deg, Peter? Du har høytidelig bedyret din store kjærlighet. Men er det dekning for dine ord i det hele tatt?» Paulus sier senere: «Ikke den som gir seg selv skussmål holder prøve, men den Herren gir skussmål.» (2. Kor. 10,18) Det å tale sterke ord om seg selv, eget åndelige liv og tjeneste, og bedyre sin trofasthet slik Peter gjorde det, viser faren ved å vitne om seg selv. Det er en annen som skal vitne om oss (Ordspr 27,2). Selvvitnesbyrd av dette slaget røper stor selvtilitt; og nettopp dette er Peters hovedproblem, – hans tro på seg selv. Slik selvtilitt utgjør det største hinder for at Herren kan bruke et menneske i sin tjeneste.

«– Har du meg kjær?» Disse gjentatte spørsmålene peker på det som er det avgjørende fremfor alt annet i en Guds tjeners liv, som det for så vidt også er det i alle Guds barns liv. Men ganske særlig for den som settes til tjenesten i Guds rike. «Har du meg kjær?» Det tales om hjertets rettethet på Jesus selv. I Rosenius' betraktning 11. januar i Husandaktsboken pekes det på at Jesus ikke spør: «Tjener du meg?» eller «Adlyder du meg?» eller «Bekjenner du meg?» Alt dette er viktige saker og hører livet i Guds rike til. Men Jesus spør altså ikke om slike ting, men: «Har du meg kjær?» Det er forholdet til Jesu person som er det grunnleggende, og som alt annet står og faller på i Peters tjeneste og i hans gjerning som apostel. «Har du meg kjær?» Dette er og blir den grunnleggende ordinasjonstale og -samtale for enhver Herrens disippel.

Av Jesu samtale med Peter her ved Gennesaretsjøen etter oppstandelsen forstår vi at Peter nå er en annen mann enn han var før Langfredag. Dette ser vi ikke minst når vi leser disse ordene i sammenheng med beretningen om fiskefangsten, som går umiddelbart forut for samtalen. Den underfulle fiskefangsten (Joh 21,1 - 14) er noe som griper tilbake til den første fiskefangsten, og som vi hører om i Lukas 5,1 - 11. I Lukas 5 hører vi om hvordan Jesus kaller sine første disipler. Kallelsen ledsages av en tegnhandling, en tegnhandling som gjør det klart for Peter og de øvrige på hvilke premisser livet i Jesu følge og livet i Jesu tjeneste, skal skje.

Jesus er kommet ned fra Nasaret til Gennesaretsjøen, og har slått seg ned i Kapernaum. Jesus er vokst opp i en fjellandsby og hans jordiske yrke er tømmermann: Han bygger hus. Peter er yrkesfisker. Han er vokst opp ved sjøen og han har fra barnsben av vært med sin far i båten. Han kjenner fiskeryrket og fiskerlivet ut og inn. Så kommer denne underlige rabbi, som også er tømmer, og låner båten for å kunne undervist folket. Natten før har Peter og hans feller opplevd svart hav og står med tomme garn. Etter at Jesus er ferdig med å undervise folket, henvender han seg direkte til Peter: «Legg ut på dypene og kast ut garnene for fangst!» Hva har mon Peter tenkt i møte med slike ord? Han vet at dette er skjære dårskap. Peter er yrkesfisker og han vet godt at i Gennesaretsjøen får du ingen fisk når du kaster garnene på høylys dag. Det er om natten man fisker. Han vet også at en ikke får fisk om en kaster garn på dypet. Garnene skal kastes på bestemte grunner i sjøen, der en erfaringsmessig vet at fisken står. Dette er noe yrkesfiskeren har greie på. Kanskje Peter har tenkt: «Din landkrabbe!» som vi sier i Norge, «– du vet ikke hva du snakker om.» Likevel har Peter slik respekt for Jesus – ut fra det han har hørt – at han likevel sier: «På ditt ord, Herre!» Men så skjer dette fullstendig overraskende, de får mer fisk enn noen gang.

Hva er det Jesus med dette vil undervise sine blivende disipler om? Han vil lære dem at selv på de områder hvor de på grunnlag av erfaring og fagkunnskap kan alt og vet alt, må de i Jesu følge lære seg å sette alt sitt eget til side til fordel for en sak: «På ditt ord, Herre!»

Når Jesus på denne måten kaller de første disiplene til å følge ham, er dette i

Matteusevangeliet sammenfattet til bare en knapp setning: «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere» (Matt. 4,19). Det er nettopp dette alt Jesu arbeid med disiplene kommer til å dreie seg om i de tre årene som nå ligger foran: *De* skal følge ham, *han* skal «gjøre dem til». Det er forskjell på hva som er disiplenes sak og hva som er Jesu sak.

Hvordan er det nå Jesus «gjør dem til ---»? Gjennom erfaring i vandrings sammen med Jesus plukker han dem for alt det de tror de vet, det de tror de kan, det de tror de forstår om Guds rike, for å føre dem inn i dette ene og avgjørende «På ditt ord, Herre». Alt ligger gjemt her. Jesus danner og former sine følgesvenner med tanke på å skape en levende avhengighet av ham i Ordet. Slik avhengighet er umulig så lenge vi lever i innbilningen om egne ressurser og evner. Ofte i motsetning til dette er det ikke uvanlig å være meget opptatt av å «utruste til tjeneste» i Herrens menighet. I våre dager kan en høre – ikke minst i karismatiske sammenhenger – at «Gud har mer å gi» og at en «må utrustes» slik at en er i stand til å gjøre det tjenesten krever. Misjonær Skjælaen sa tvert imot: «Dette er ikke sant. Det som er sant er at Gud har mer å ta!» Han som er Herre må plukke oss for det vi tror vi vet og kan for at vi skal føres inn dit hvor det bare er ett som gjelder: «På ditt ord, Herre». Og at dette blir liv, ikke bare teori.

Etter denne første fiskefangsten hører vi Peters reaksjon. Han blir forferdet, og han bryter ut: «Herre gå fra meg, for jeg er en syndig mann!» Og Jesus svarer: «Følg meg!» og lukker denne syndige mann inn i sitt følge.

Men ettersom tiden går, forstår vi at for Peter er saken den at erkjennelsen av at han er en syndig mann noe han har en høyst begrenset forståelse av. Han vet nok at han er en synder, men en synder i *den* alvorlige mening som Skriften viser oss, er utenfor Peters horisont. Dermed varer det ikke så lenge før Peter begynner å komme til Herren med sine gode forslag. Han vil hjelpe Jesus. Aller klartest kommer det til uttrykk når Jesus begynner å undervis om korset og sin forestående lidelse. Her reagerer Peter spontant: «Herre, dette må aldri skje deg!» (Matt. 16,22) Når han våger seg til å ta Jesus til side for å gi ham gode råd, er det klart at Peter nå tenker omtrent som så: «Når Jesus har valgt oss, er det fordi han trenger oss, trenger vår innsats». Peter er ikke enda kommet dit inn at det først og sist er han som trenger Jesus. Dette skjer ikke før vi kommer til Langfredag og Peters fall. Derfor skiller beretningen om fiskefangsten, som vi hører den i Johannes 21, seg fra slik den fortelles i Lukas 5 på ett avgjørende punkt. I Lukas 5 hører vi Peter: «Herre, gå fra meg for jeg er en syndig mann!» I Johannes 21, når Peter skjønner at det er Jesus som står på stranden, hva gjør han da? Han kaster seg i vannet og svømmer innover fordi han kan ikke komme fort nok til Jesus. Vi skjønner saken. Det dreier seg om er at nå lyder det ikke lenger «Herre, gå fra meg for jeg er en syndig mann.» Men det er motsatt: «Herre, gå *ikke* i fra meg, for jeg er en syndig mann!» Det er dette som ligger bak når Peter kan svare på Jesu spørsmål som han gjør: «Herre, du vet at jeg har deg kjær.» Nå er Peter blitt en synder som har bruk for Jesus. Nå var det ikke bare synderinnen ved Jesu føtter som var synder og som hadde bruk for Jesus som *Frelser*. Det var ikke bare tollereren, det var ikke bare Sakkeus, det var ikke bare den spedalske. Nå var Peter også kommet dit hen.

Med dette tror jeg vi er fremme ved det mest avgjørende i det som har å gjøre med menighetslederens liv og utrustning i lys av Det nye testamentet. Det dreier seg om dette grunnleggende, et hjerte som er rettet på Jesus fordi en ikke kan greie seg uten Jesus. «Peter, elsker du *meg*?» «Peter, har du *meg* kjær?» Det dreier seg om det personlige forholdet til Herren Jesus selv.

Men dermed er vi også inne på en del andre forhold som springer ut av dette som er *det* grunnleggende forhold til Herren selv. I denne sammenheng vil jeg minne om hva profeten Elias sier om seg selv: Han tjener Israels Hellige – «Herren, for hvis åsyn jeg står» (1. Kong 17,1). I de eldre norske Bibler er dette oversatt med «Herren, som jeg tjener», noe som er et meget avsvakkende uttrykk. Når Elias ved flere anledninger anvender dette uttrykket om seg selv – «Herren, for hvis åsyn jeg står» –taler dette om at han er dradd inn for den levende Guds ansikt og *har med Ham alene å gjøre*. Det er dette også Peter har opplevd: Han står for Jesu ansikt.

– «Elsker du *meg*?» Peter har med Jesus å gjøre, og dette er blitt selve livet.

Ordene «– Herren, for hvis åsyn jeg står» peker på at det å bli dradd inn for Herrens ansikt, forandrer ens stilling i forhold til mennesker. Noe av den store svakhet for oss alle er at vi i langt større utstrekning enn hva vi er klar over, «står for menneskers ansikt» og lar våre liv bli styrt ut fra hvorledes mennesker tenker og vurderer. Dette er en hovedårsak til det vi kaller menneskefrykt og trangen til menneskebehag, som utgjør en av de største snublesteinene for enhver forkynner og arbeider i Guds rike. Å være dradd inn for Herrens åsyn, frir en fra mennesker. Paulus skriver om samme sak: I Apostelgjerningene 26 hører vi ved hans andre forhør, hvordan han gjenforteller det som skjedde utenfor Damaskus. Her beretter han også noe som vi ikke hører i noen av de andre gangene hvor Damaskus-opplevelsen gjenfortelles (tre ganger i Apostlenes gjerninger). Paulus forteller at Jesus blant annet sier følgende til ham: «Jeg frir deg *fra* alle de folk jeg sender deg *til*.» (Apg. 26,17) Et underlig uttrykk! Med dette er det pekt på det andre som er helt avgjørende i en menighets tjeners liv og utrustning: For at tjenesten skal kunne bli rett, er det av vital betydning at tjeneren er fri fra hensynet til mennesker og hva mennesker tenker. Tjeneren må i en bestemt forstand være hensynsløs! Dersom så ikke er tilfelle, vil forkynnelsen raskt komme til å la seg styres av hva menneskene føler, mener og tenker mer enn hva Herren har sagt i sitt ord. Dette er en dødsfare for enhver Herrens tjener, samtidig som enhver Herrens tjener også vet hvordan trangen til menneskebehag ligger i sitt eget bryst. Menneskefrykten, trangen til applaus, til å behage mennesker, ligger dypt nedlagt i oss. Behovet for anerkjennelse og aksept er såre menneskelig. Det er i bevisst oppgjør med denne siden ved vår egoisme at Paulus senere skriver følgende til galaterne: «Dersom jeg ville behage mennesker, var jeg ikke lenger Jesu Kristi tjener.» (Gal. 1,10) Og i Johannes 5 hører vi Herren Jesus si til fariseerne: «Hvordan kan dere tro, dere som tar ære av hverandre?» (Joh 5,44). Hos Elias lød det: «Så sier Herren, han for hvis åsyn jeg står.» Det å vite med seg selv at en ikke bare for sitt eget personlige liv skal stå for Herrens åsyn, men like meget med tanke på den tjenesten en er satt inn i, er av grunnleggende betydning. Også tjenesten skjer for Herrens åsyn. Derfor skriver apostelen: «Da vi altså kjenner frykten *for Herren*, søker vi å vinne mennesker. Men for Gud er vi åpenbare ---» (2. Kor 5,11) og: «– men ved å legge sannheten åpent fram, anbefaler vi oss *for Guds åsyn* til alle menneskers samvittighet. » (2. Kor 4,2). Dette er noe som en Herrens tjener stadig må øve seg i, og som han også trenger hjelp til å bli minnet om på ny og på ny – også av en våken menighet. Vår selvopptatthet gjør det så altfor lett å glemme.

Til det å stå for Herrens åsyn hører også en annen sak som Jesus underviser apostlene om ved flere anledninger, ikke minst de siste døgn før sin lidelse. Et par ganger hører vi i evangeliene det underlige skje, at disiplene diskuterer seg i mellom hvem av dem som mon er den største. Jesus må både gjennom praktisk anskuelsesundervisning – fotvaskingen (Joh 13,1ff) – og i klare ordelag legge inn over disiplene hva som her er saken i Herrens menighet. «Den som vil være den fremste blant dere, skal være alles tjener» (Matt 20,25-28). Her er det også slik at en tjener er ikke større enn sin herre. «Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene, og gi sitt liv til en løsepenge for mange», og: «Likesom Faderen har utsendt meg til verden, sender jeg dere», lyder det senere til disiplene (Joh. 20,21). Dermed er det også gitt oss hva som er den grunnleggende selvforståelse hos Herrens tjenere. Til oss som er satt til å være hyrder for Herrens menighet er det gjort klart: Vi er tjenere, ikke herrer eller herskere i Guds folk (se f.eks. 1. Pet 5,1-3). Vi er satt til å tjene Guds folk, ikke med det som menneskene ønsker og etterspør, men med det Herren har sendt oss til å gå med. Derfor vil ikke tjenesten stå i å oppfylle alt det folk ønsker. Tjenesten består i å forvalte det Herren har gitt en å gå med (se Luk 12,41-48). Men som tjenere, ikke herrer. Med dette avskjærer Jesus en annen side ved den falne Adams natur. Det sentrale i fristelsen av Adam og Eva består i slangens ord «Dere skal være likesom Gud.» Fra da av har det vært slik at hovmodet og selvopphøyelsen har vært noe av den fremste drivkraften i syndenaturen. Dette er den menneskelige *hybris*: Trangen til å stå over, ikke under, være herre, ikke tjene, det å utnytte andre mennesker til egen fordel i stedet for å gi sitt liv for sin neste. For vel er det slik at det er satt en orden i Herrens menighet, som vi ble minnet om i går, og som vi kaller en «hodestruktur». Men til de som er satt til å lede, gjelder det: «Dere skal ikke herske, dere skal tjene».

Det å vite om seg selv at jeg er tjener, er fundamentalt. Og neppe er det noe som er mer

ødeleggende i menighetenes liv, enn der hvor tjenerne begynner å opptre som herrer og herskere over Guds folk. Derfor er menneskelig bruk av makt og maktspråk også noe som ikke hører hjemme blant Guds barn. Den kristne frihet er også frihet fra menneskers overherredømme.

Jesus sa: «Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge i manges sted.» (Matt. 20,28) og: «Likesom Faderen har utsendt meg, sender jeg ut dere». (Joh. 20,21) Med ordet «likesom» peker han det mandat som Herrens tjenere er sendt ut med. I beretningen om Jesu samtale med Peter i Johannes 21 kommer dette til uttrykk på en særegen måte. Etter at Jesus har sagt sitt «Følg meg» til Peter, får Peter øye på Johannes som går langs stranden, hvorpå han spør Jesus: «Hva da med ham?» Og Jesus svarer: «Om jeg vil han skal leve til jeg kommer, hva kommer det deg ved? Følg du meg.»

Det Jesus peker på med dette, er at vårt sinn meget lett lar seg distrahere og bli opptatt av andre ting enn den sak som *han* har kalt oss til, og budskapet han har gitt oss å gå ut med. Vi blir opptatt med uvedkommende ting, noe vi ser skje igjen og igjen i den kristne kirkes historie. Kirken gir seg av med saker som Herrens ikke har kalt den til. Det kan for så vidt være viktige saker, saker som er gode og nyttige i menneskenes og i samfunnets øyne. En kan sågar få anerkjennelse i samfunnet for sitt gode engasjement. Men det var ikke det Jesus hadde sendt en til ....

«Hva vedkommer det deg?» Jesus peker også ved andre anledninger på denne selvbegrensning når det gjelder tjenesten. En gang kom det en mann og ba Jesus om å dømme mellom ham og hans bror i en arvesak. «Hvem har satt meg til dommer eller skifter mellom dere?» sier Jesus (Luk. 12,14). Det var andre som skulle ta seg av slike ting. Jesus hadde et annet kall, en annen oppgave. Det som da blir det avgjørende i denne sammenheng, er hva Jesus legger inn over sin disippel. «Hva vedrører det deg?» sier Jesus, «– følg du meg!»

Hva består så det å følge Herren Jesus i? Vi vet alle at begrepet «etterfølgelse», har vært utlagt på forskjellige måter i kirkehistorien. I katolsk tradisjon er imitatio-tenkningen helt sentral. Å følge Jesus er å *etterligne* ham, han er det store forbilde. Selv om det kan være ett og annet rett i denne tankegangen, er det likevel ikke dette som er saken i Det nye testamentet. Når Jesus sier: «Følg meg», er tanken den som vi hører i Markus 3, hvor vi hører Jesus utvelger de tolv. Det står at han «kalte til seg de tolv for at de skulle være sammen med ham.» De skulle være *sammen med* –. Hva var det årene i Jesu følge under hans jordeliv kom til å bestå i? Det kom til å bestå i å *se* Jesu gjerninger, i å *høre* Jesu ord. Noe som gradvis omdannet dem. «Følg meg, så vil *jeg gjøre dere til ...*» I dette ligger det en klar beskrivelse av hva som er vår sak, og hva som er Jesu sak. «Jeg vil gjøre dere til ...» sier Jesus.

Det å være sammen med Jesus uttrykkes på en annen måte i Johannes 12. Der sier Jesus, etter først ha talt om hvetekornet: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det mye frukt.» (Joh. 12,24) Og for så å angi at dette ikke bare gjelder ham selv og hans død, føyer han til i det påfølgende vers: «Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv.» Deretter kommer det: «Den som vil tjene meg, han følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være.» (Joh 12:25-26a) «Følg meg!» sier Jesus. Samme sak kommer Jesus tilbake til i sin yppersteprestlige bønn. Der hører vi noe som vi ikke møter noe annet sted i Jesu bønner. Hen i mot avslutningen av denne dype bønningen, ber Jesus om følgende: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.» (Joh. 17,24) I sine øvrige bønner ber Jesus – og lærer oss også å be: «Skje din vilje». «Ikke som jeg vil, Fader, men som du vil», lyder det i Getsemane. Men denne ene gang sier Jesus: «Fader, jeg *vil*». Hva er det han vil? At de Gud har gitt ham, skal være der han er så de får se hans herlighet. Dette syn virker omskapende på Guds barn, slik Paulus lærer oss: «Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd» (2. Kor 3,18).

Det er dette alt dreier seg om: At Herrens tjenere kan være hos Jesus for å se *hans* herlighet. For hva er disiplenes kall? Fremfor alt at Kristi herlighet skal forkynnes, males for menneskenes

øyne, til tro, til omvendelse, til liv og til helliggjørelse. Den hellige Ånds oppgave er: «Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt og forkynne dere» (Joh 16,14). Disiplene er ikke utsendt for å drive med noe annet enn det Ånden er sendt med. For det er ene og alene hva Sønnen er, gir og har gjort, som utvirker alt godt. Dette er den store og avgjørende forskjell på loven og evangeliet. Loven forteller hva *vi* skal gjøre. Evangeliet forteller hva *Gud* har gjort i sin Sønn. Budskapet det dreier seg om, dette ene og grunnleggende, er at det er ved evangeliet Herren utretter alt godt i sin menighet her i tiden. Derfor er og blir dette det avgjørende: å få være hos Kristus og se hans herlighet som Faderen har gitt ham. Gjennom å se denne herlighet, vet vi også hva det er som skal bæres frem for menighetene, hva som er mat.

Det kan vel også være meget annet å tale om ut fra vår Bibel når det handler om hyrdenes kall og utrustning. Men det vi har talt om her, er og blir det grunnleggende.

Amen.